

staaende Mening hos de 3 Sandflugtscommissairer, og hvor Forholdet stiller sig saaledes, troer man, at der bør aabnes en Udvei for Sandflugtscommissionen til at indbringe Spørgsmaalet til endelig Afgjørelse af Indenrigsministeren. Udvalget mener ikke, at der fra Statens Side kan være nogen Betænkelighed ved dette Forslag; thi Indenrigsministeren vil ikke lettelig fravige den Indstilling, som er gjort fra Rittinspecturens Side; naar det lægges i Ministerens Haand at afgjøre, hvorvidt han vil følge Sandflugtscommissionen eller Rittinspecturen i det omhandlede Spørgsmaal, kan der vistnok ikke være nogen Fare at befrygte fra Statskassens Side. — Udvalgets andet Forslag vedrører § 21. Det ærede Thing vil uden Tvivl erindre, at der ved Sagens 2den Behandling forelaa to forskjellige Forslag, der begge gik ud paa at foretage en Forandring i Lovudkastet, som det var kommet til os fra det andet Thing, forsaavidt det deri var bestemt, at visse Bøder skulde fordeles mellem Angiveren og Rittfogderne. Begge Forslag gik ud paa, at Mulctbeløbene skulde tilfalde de Fattige, men der var den Forskjel mellem dem, at det ene vilde tillægge de Fattiges Kasse visse Mulctbeløb, medens det andet vilde henlægge dem til Fattigkassen, hvilket omtrent vilde sige det Samme som til Communens Kasse. Man vedtog her, at Bøderne skulde tilfalde de Fattiges Kasse, men det vil maaskee ogsaa erindres, at der ved Afstemningen var et stort Mindretal imod denne Beslutning. Udvalgets Medlemmer, med Undtagelse af et enkelt, der ikke er nævnt som Mindretal, og hvem jeg altsaa skilder, at jeg gjør Thinget opmærksom paa, at han ikke i denne Henseende har sluttet sig til Udvalgets øvrige Medlemmer — det er Rigsdagsmanden for Ringkjøbing Amts 4de Valgrebs (P. Nielsen) — have imidlertid ønsket at slutte sig sammen ogsaa med Hensyn til dette Punkt, idet det i alle andre Henseender er lykkes at opnaa en tilfredsstillende Enighed. Det, der var Hovedgrunden til de forskjellige Forslag, som forelaa ved anden Behandling, var Ønsket om at fjerne, hvad man ansaae for at være uheldigt, nemlig at man, ved at tillægge Angiveren en vis Deel af Bøden, paa en Maade opmuntrede til Angiveri,

og man har meent at kunne opnaa dette Hovedøiemed ogsaa paa en anden Maade. Man har erkjendt, at naar det var bestemt i Landstingets Forslag, at disse Bøders Beløb for en væsentlig Deel skulde anvendes til Forbedring af Rittfogdernes Stilling, som en Opmuntring for dem til at vise Flid og Virksomhed i deres Kald, var dette et Forslag, som virkelig fortjente at blive paaagtet, og Udvalget har altsaa med Undtagelse af det ærede Medlem, som jeg nys tillod mig at nævne, forenet sig om den Indstilling, der foreligger i Forslaget under Nr. 2. Vi haabe, at det ærede Thing i denne Henseende vil slutte sig til Udvalget. — Den høitærede Minister har stillet tre Forslag, af hvilke det andet er det vigtigste, ja i Grunden det eneste, som kan siges at have nogen Realitetsbetydning, men det er ikke nyt. Det er en Bekjendt fra Sagens 2den Behandling og angaaer det brændende Spørgsmaal om $\frac{1}{4}$ eller $\frac{1}{6}$. Dette Punkt er ved Sagens foregaaende Behandling blevet drøftet temmeligt udførligt, og jeg skal i alt Fald afvente, om den ærede Indenrigsminister idag maatte have noget Nyt at fremsøre i saa Henseende, inden jeg udtaler mig derom. Af de andre Forslag angaaer det ene det Tidspunkt, da Loven skal træde i Kraft. I Lovforslaget, saaledes som det blev vedtaget ved 2den Behandling, bestemmes der, at den skal træde i Kraft den 1ste April 1867, men det vil være indlysende, at denne Termin ikke kan blive staaende, idet det vil være umuligt inden 1ste April d. N. at faae truffet alle de Foranstaltninger, som ville være nødvendige, for at Loven kan komme til Udførelse. Naar den høitærede Minister nu har foreslaaet, at den skal træde i Kraft den 1ste April 1868, er det vel ikke undgaaet Udvalgets Opmærksomhed, at det maaskee ikke vilde være heldigt, om enhver Foranstaltning, der henhørte til Sagens Gjennemførelse i Overensstemmelse med Loven, blev udsat saalænge, men man har troet at kunne nære den bestemte Fortrøstning, at den høitærede Minister, om ogsaa Loven i sin Heelhed først træder i Kraft den 1ste April 1868, vil lade sig det være magtpaaliggende allerede inden den Tid at træffe saadanne Foranstaltninger, at Alt kan være rede til, at den kan komme til at virke,